

אלו נערות פרק שלישי כתובות

לד.

עין משפט נר מצוה

לא א מיי נמי ציפיה מהל
שחיטה הל"ג ובהל"ו
עיי"ש בחלומות ופירש הל"ו י
ופי"ב מהל"ג נגיבה הל"ו ח
סגנון עין סד ענה ולאון
קמט טושי"ע י"ד סמנ טו
ספין ט ופי"ב כה ספין ח
וטור ח"מ סמנ טז:
לב ב מיי פ"א מהל"
שחיטה הל"ג כט סמנ
עשין טג טושי"ע י"ד ס"י
יא ספין טז:
לא ג ד מיי פ"ו מהל"
שבת הל"ג כג סמנ
לאון ס"ב טושי"ע ח"מ
סמנ שית ספין ט"ז:
לד ה מיי פ"ו מהל"ג חובל
הל"ו טושי"ע ח"מ ס"י
שפ ספין טז:

מוסף רש"י

שחיטה שאינה ראויה.
לפליגה לא שמה
שחיטה. וכל מוב ופי"ב
הכא על ידי שחיטה, אינו
וביום הכפורים. מתייב
כרת (וחל"ו י"ד). המבשל
בשבת בשוגג יאכל.
הוא עמנו ואף צצת
(גיטין ג:) אפילו הוא עמנו
ואפילו בו זיוס (ב"ק ע"א.
וחל"ו טו) ואין צריך
להמתין עד הערב כדי
שיעשו, דהא דאמרין לערב
כדי שיעשו לית ליה ל"מ
אלא היכא דעבד ישראל
איכסורא ובמזיד לא יאכל
חיובא, דלא נמטייה הנאה
מאיכסורא, אכל בשוגג לא
(וחל"ו טו). במזיד.
לא יאכל איכסורא, לא יאכל.
בו זיוס עד שמתקין וכדי
שיעשו, והוא הדין לאחרים
ומי דאסור למכילה בו
זיוס, דעממא משום דלא
נמטייה הנאה מאיכסורא
הוא וכו' שיה לארמא כדי
שיעשו לא מטי לו הנאה
מניה, ואידי דתנא רישא
דגדייה דאשמעין רבותא
למחרת, תני נמי ספסא
דגדייה (טו). ובעי"ז ב"ק
א"ו: לא יאכל הוא
משום קנס אכל אחרים
אוכלין (וחל"ו קטו). ד'
יהודה אומר בשוגג
יאכל הוא עמנו,
למזבאי שבת. לאחר
במתין כדי שיעשו, אכל
בשבת לא, דקניס שוגג אטו
מוד (גיטין ג:) ובו זיוס
לא הוא ולא אחרים (ב"ק
טו). דלע"ז דבשוגג חוב
סקילה ליכא, עבירה מיהא
איכא ובעין כדי שיעשו,
דלא נמטייה הנאה
מעבירה, ואידי דעבי
למזבאי ספסא לא יאכל
עולמית דגדייה, אכל
לארמא שרי, דליה דעבד
איכסורא קנסוהו רבנן אכל
אחרים לא, תנא נמי רישא
דגדייה (וחל"ו טו). במזיד
לא יאכל הוא, עולמית,
אכל אחרים אוכלים (ב"ק
טו). ר' יוחנן הסנדלר
אומר בשוגג יאכל
למזבאי שבת לא אחרים.
כדי שיעשו, כ"י יהודה
דמשוי ליה עבירה אף
בשוגג, ועדיפא מדברי
יהודה דלילוי רבי יהודה
שרי ליה לארמא אפילו
לדידיה, דלא קניס שוגג
אטו מוד, ור' יוחנן קניס
שוגג אטו מוד, הלכך אינו
דעבד איכסורא קנסו רבנן,
אחרים דלא עבד איכסורא
לא קנסו, אלא כדי שיעשו
ימיתו דלא נמטייה מעבירה
לא (וחל"ו טו). במזיד לא
יאכל עולמית, לא משום
קנסא הוא דהא אחרים לא

רבי שמעון היא דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה.
תורה דעד כאן לא פליגי רבנן התם גבי אותו ואת בנו אלא
כדמפרש התם בחולין (דף פה.) טעמא דנין שחיטה משחיטה פירוש
משחטי חוץ ואין דנין שחיטה מטבחה אכל הכא גבי תשלומי ד' וה'
דכתיב טבחה אית לן למילף טבחה
מטבחה ולא שמה שחיטה ואור"י
דאיכא למימר דנין דבר הנאמר בסיני
מדבר הנאמר בסיני ואין דנין דבר
הנאמר בסיני מטבחה והכן שלא
נאמר בסיני והתם נמי ה"מ למימר
הכי אלא דאית ליה סיניא אחרת
א"י ל' דלריך סיניא דהתם דנין
שחיטה משחיטה דאי הוה כתיב
טבחה גבי אותו ואת בנו הוה ילפינן
הכא והתם מטבחה טבחה והכן טבחה
מטבחה אע"ג דלא נאמרה בסיני
דהוי דדמי מדנילף טבחה משחיטה
דלא דמי אע"ג דנאמרה בסיני אכל
השתא דכתיב שחיטה גבי אותו ואת
בנו דנין שחיטה משחיטה וילפינן נמי
השתא אטבחה דל' וה' ואיפכא
ליכא למימר דנין טבחה דתשלומי ד'
וה' מטבחה ולמילף מהתם אשחיטה
דאותו ואת בנו דנין דסקוליס הן
ואיכא למילף הכי ואיכא למילף הכי
אית לן למימר דנין דבר הנאמר
בסיני ממה שנאמר בסיני:
המבשר בשבת בשוגג יאכל.
פ"ו בו זיוס ואפילו
הוא כדמוכח צ"י כירה (שבת נח.) דבעו
מרזבי חייל צר אכל שבת קדירה על
גבי כירה וצלה צצת כו' עד המצבל
בשבת כו' בשוגג יאכל ולחזו צצת
קא צעי התם אי אסיר גזרה שלא
יאמר שוכה אני במזיד לא יאכל פירוש
צין הוא צין אחרים בו זיוס אכל
במזבאי שבת לדידיה נמי שרי דהא
צ"י קמא דחולין (דף טו. טז) אהיה
מתני' דהשוטט צצת וציה"כ אע"פ
שמתחייב צנפשו שחיטתו כשרה
פרין וקומא במזיד ור' מאיר ומשני
לא סלקא דעתין דקתני שבת דומיא
דיה"כ מה י"ה"כ לא שנה שוגג ולי"ש
מוד והשתא אי לאחרים שרי בו זיוס
לפרוך ממזיד גופיה מה יויה"כ לא
שנה לו ולא שנה לאחרים כו' ואי
לדידה אסור אף לארמא שבת הוה

רבי שמעון היא דאמר שחיטה שאינה ראויה
לא שמה שחיטה התינה עבודת כוכבים ושור
הנסקל אלא שחיטת שבת שחיטה ראויה
היא דתנן ב"השוחט בשבת וביום הכפורים
אע"פ שמתחייב בנפשו שחיטתו כשרה סבר
לה כו' ויחנן הסנדלר ד' דתניא א' המבשל בשבת
בשוגג יאכל במזיד לא יאכל דברי ר"מ ר'
יהודה אומר בשוגג יאכל למזבאי שבת
במזיד לא יאכל עולמית רבי יוחנן הסנדלר
אומר בשוגג יאכל למזבאי שבת לא אחרים ולא
לו במזיד לא יאכל עולמית לא לו ולא לאחרים
מאי טעמא דרבי יוחנן הסנדלר כדרד"ש ר'
הייא אפיתא דבי נשיאה יושמרתם את
השבת כי קדש היא לכם מה קודש אסור
באכילה אף מעשה שבת אסורין באכילה אי
מה קודש אסור בהנאה אף מעשה שבת
אסור בהנאה ת"ל לכם שלכם יהא יכול אפילו
בשוגג ת"ל מחלליה מות יומת במזיד אמרתי
לך ולא בשוגג פליגי בה רב אחא ורבינא חד
אמר מעשה שבת דאורייתא וחד אמר דרבנן
מאן דאמר דאורייתא כדאמרון מאן דאמר
דרבנן אמר קרא קדש היא א' היא קודש יואין
מעשיה קודש ולמאן דאמר דרבנן מאי
טעמיהו דרבנן דפטרי כי קא פטרי רבנן
אשאר מובח לעבודת כוכבים כיון דשחט
ביה פורתא איתסר ליה אידך כי קא טבח לאו
דמריה קא טבח אמר רבא א' באומר בגמר
זביחה הוא עובדה שור הנסקל לאו ידידה הוא
דקטבח אמר רבה הכא במאי עסקינן כגון
שמסרו לשומר והזיק בבית שומר ונגמר דיניה
בבית שומר ונגבו גב מבית שומר ורבי מאיר
סבר לה כר' יעקב וסבר לה כר"ש סבר
לה כר' יעקב ד' דאמר אף משנגמר דינו
החזירו שומר לבעליו מוחזר וסבר לה
כר"ש ד' דאמר ד' דבר הגורם לממון כממון דמי
רבה אמר לעולם בטובה על ידי עצמו
ור'.

למה למימר שחטו כשרה קתני ל"ש לו לא שנה לארמא השתא
על ר' יוחנן הסנדלר ועוד דל"כ היינו מוד דר' יהודה כחו דאפרש
ומדאכטרין לרבי יהודה לפוקי מוד במילתיה משמע דפליגי נמי
אמזיד: **בשוגג יאכל** במזבאי שבת. שוגג דר' יהודה הוה כמו
שפירשמי מוד דר"מ דהא מוקי התם מתני' דהשוטט צצת כוותיה:
במזיד לא יאכל עולמית. הוא אכל אחרים אוכלים דאי אחרים נמי
לא יאכלו עולמית היינו מוד דרבי יוחנן הסנדלר כללא
דמילתא מוד דרבי מאיר שוגג דרבי יהודה מוד דרבי יהודה שוגג
דרבי יוחנן הסנדלר: **אמר קרא יבבם**. וא"ת ולא לכתוב לא
קדש ולא לנס ואנא יענא דאסירי בצליה מלא תאכל כל מועבד
דכל שתעבתי לך הרי הוא צבל תאכל וי"ל דאי מהתם ה"א צין שוגג צין מוד להכי אכטריך למכתב הכא למסמיה למחלליה לומר במזיד אמרתי
לך ולא בשוגג: **היא קדש ואין מעשיה קודש**. ואין להקשות דלא לכתוב לא היא ולא קדש דהוה אסורה בצליה מכל אשר תעבתי לך והכי
אמרתי צבתי צ' כל הבשר (וחל"ו קטו. וס): **מאי טעמא** דרבנן דפטרי. לא צעי למימר דלא דרשי או ותחת לרבנות את השלית דלא ניהא ליה
למימר דפליגי בשלית: **כי קא פטרי רבנן אשאר**. וא"ת אמאי אכטריך למתני כלל צצת בשבת דאפי" שחיטה שאינה ראויה מתייב ר"מ כ"ש
הא דשחיטה ראויה היא וי"ל דזו אף זו קמני: **בין** דשחט בה פורתא אסרה ואידך בו'. וא"ת כל טבחה נמי לאו דמריה קא טבח דמכי שחט
פורתא קניא צנינוי אלא ע"כ צבתי חייב רחמנא והלא נמי לא שנה ואור"י דלא חשי צנינוי לקנותה צכן: **סבר דה דאמר דבר הגורם**
אבמזון בו'. וא"ת ואמאי לא קאמר דר"מ לטעמיה דדלין דינא דגרמי (ב"ק ק.) גבי מקדש תבואת חצירו או שורף שטרות חצירו (שם טז):
וכ"ש דמחזיר צבתי הגורם לממון כדאמר התם בהגוזל (שם טז): דלמא עד כאן לא קאמר ר"ש אלא צבתי שיעקרו ממון אכל שטר דאין
גופו ממון לא וי"ל דאיכא למימר נמי איפכא דעד כאן לא קאמר ר"מ אלא צבתי שטרות של חצירו או מקדש תבואת חצירו שהוא
ממון הראוי לכל העולם אכל שור הנסקל אין ראוי אלא ליה השומר שיפטר עמנו וי"מ דמשום הכי קאמר ס"ל כ"ש משום דר"ש
קאמר דבר הגורם לממון הוה ממון לענין תשלומי ד' וה' דהכי תני ליה במרכזה (שם טז): ואילו ר' מאיר לא חזינא דמתייב צנינא
דגרמי אלא קין אכל לחייב לשלם על ידו תשלומי ד' וה' לא חזינא ועוד אומר ריב"ז דמשום דינא דגרמי לא מתייב אלא מדרבנן
כדמוכח בסוף הכותס (שם טז):

א) קדושין מ. ב"ק
ע. חולין פ. פה.
פה: א) חולין י. ב"ק
ע. א) משום פלוגתא
דר"י ור"י הסנדלר ליתא
במשנה שפיר גרסי דמילי,
ד) ב"ק ע. חולין טו. גיטין
ג: צ"ה ז: תרומוט פ"ב
מ"ג שבת לה. (מוספתא
דשבת פ"ג.) ח) חולין
קטו. א) ונפירין אפי'
למ"ד ישה לשחיטה מחלה
ועד סוף כדאמר צנינוי
ועמנו טולו צנינוי מ"י
וטבחו טולו צנינוי. מ"י
ש"ג. א) ב"ק ע. ע"ז
לד: חולין פ"ג. א) חולין
מ. ע. ח. ט) ב"ק ע. שם
פסחים כט: שזנות ג.
ג. ב"ק קה: א) ב"ק
ע. ח. א) חולין פ. פה.
א) שנות חא.
ט) שנות כב. א) ונע"ע
מוס' ב"ק ע. ד"ה איכסור
ומוס' חולין פ. ד"ה צנינוי.
ט) ונע"ע מוס' ב"ק ע. ד"ה
חמור ע"ד שם ע. ד"ה
וכי"ל.)

תורה אור השלם

1. וישמרתם את השבת
כי קדש הוא לכם
מחלליה מות יומת כי
כל העשה בה מלאכה
ונכרת עמיה: ויגוש הדורא
מקרב עמיה:

שמות ל"ד יד

עוד איכסורא, אלא מקמי ליק ליה ר' יוחנן (טו). יבול אפילו בשוגג. יאכל בצליה (ב"ק טו). במזיד אמרתי לך. קודש הוא, היכא דשיך צין מיהא, ולא בשוגג (טו). כיון דרשח ביה פורתא איתסר ליה. משום
זבחי תמים, דקדשי ישה לשחיטה מחלה ועד סוף ומתחלה נאמרה משום זבחי תמים, ולענין תשלומין ד"ה ועמנו טולו צנינוי כדאמרין לקמן. ר' גמל ליה לאו דמריה קא טבח, שכבר אכירה ממנו קודש שחיטה ומוספה עליו
והוה ליה כמו שהשליכה לאור קודש שחיטה, דמשלם קין וטול ומו לא (ב"ק טו). באומר בגמר זביחה הוא עובדה. לע"ז הוא עובד בגמר זביחה אף מחלה (ב"ק טו). שופטר לשומר. שפסרו בעליו לשומר קודש
שחיק (טו). החזירו שומר לבעליו מוחזר. ואומר לו הרי שך נפיק, נתנאט שאפי"ש שאינו שוה כלום, גורם לממון הוא דכל זמן שהוא שומר פטור את עצמו בו ואם יאכל ישלם דמינו